

ע"פ 7549/20 - אחמד עטואן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 7549/20

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המערער:

אחמד עטואן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי ירושלים
מיום 30.10.2020 בעפ"ג 55506-10-20 שניתנה על
ידי כבוד השופטת ע' זינגר

תאריך הישיבה:

כ"ג בחשון התשפ"א (10.11.2020)

בשם המערער:

עו"ד דוד קמחין

בשם המשיבה:

עו"ד עודד טאובר

החלטה

1. מונח לפני ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי (עפ"ג 55506-10-20, כב' השופטת ע' זינגר), שלא לעכב ביצוע של עונש מאסר בפועל לתקופה של 36 חודשים, שנגזר על המערער בבית משפט השלום בירושלים (ת"פ 64614-12-18, כב' סגן הנשיא י' מינטקביץ). בד בבד עם הגשת הבקשה לבית המשפט המחוזי הוגש גם ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום.

המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות מס: נקיטת מרמה, ערמה או תחבולה, והשמטת הכנסות, והכל לפי עמוד 1

פקודת מס הכנסה. ברקע - המערער עסק, יחד עם נאשם נוסף, בעבודות קבלנות ושיפוצים בתחומי מדינת ישראל. בשבע מן השנים הרלוונטיות לא הגיש המערער דו"חות שנתיים או השמיט מתוך הדו"חות שהוגשו הכנסות שונות, וזאת במטרה להתחמק מתשלום מס. בנוסף לכך, בחלק מן השנים לא הגיש הנאשם הנוסף דו"ח במועד, או שהגיש דו"ח לא נכון.

2. הסנגור הצביע על נקודות שונות שמצדיקות, לשיטתו, את קבלת הערעור. נטען כי סיכויי הערעור גבוהים, תוך הפניית זרקור גם לעונש שנגזר על הנאשם האחר בתיק - חמישה חודשי מאסר לריצוי בפועל. להשקפתו, לא היה מקום להחמיר עם המערער יותר מאשר עם הנאשם האחר, ואם כבר עסקינן בהבחנה בין השניים - הסנגור סבור כי דווקא חלקו של הנאשם האחר במעשים משמעותי יותר מחלקו של המערער. טענה מרכזית נוספת של הסנגור היא כי שבועיים לאחר מתן גזר הדין מרשו הגיע להסדר עם פקיד השומה, תוך תשלום של 220,000 ש"ח. עוד ציין כי בית משפט השלום נתן משקל להכנסות שלא דווחו למס הכנסה, בשיעור של מעל ל-5.8 מיליוני שקלים, אלא שלעמדתו הנתון שיש להביאו בחשבון אינו גובה ההכנסות אלא גובה "הנזק" שנגרם, דהיינו שיעור המס שלא שולם.

מנגד תומך בא כוח המדינה בדחיית הערעור. לדבריו, העונש אינו חמור. עוד הודגש כי מטרתו של הסנגור בערעור היא כי העונש של מרשו יוקל לעונש מאסר בפועל לביצוע בדרך של עבודות שירות, אלא שגם הנאשם הנוסף בפרשה נדון לעונש מאסר בפועל לריצוי בבית סוהר, ולא לריצוי בדרך של עבודות שירות.

3. שמעתי את הצדדים ועיינתי בכל החומר, לרבות כתב האישום המתוקן שבו הודה המערער. מבלי להביע עמדה לגופו של ערעור, נראה כי גם אם נניח שהערעור יתקבל - קשה יהיה להצדיק את עיכוב הביצוע. על פני הדברים, העובדות מצביעות על תפקידים שונים של שני הנאשמים בפרשה, כאשר המערער הוא שהיה מעורב במידה משמעותית יותר בנושאים שקשורים לניהול הכספי של העסק. כך גם לגבי הוראות החיקוק: רק המערער הורשע בעבירות של נקיטת מרמה, ערמה או תחבולה במשך שלוש שנים, והשמטת הכנסות במהלך ארבע שנים. והעיקר, בא כוח המדינה הודיע כי הערעור קבוע לתחילת חודש מרץ, בעוד כשלושה וחצי חודשים. בנסיבות אלה נדמה כי גם אם בית המשפט המחוזי יתערב בעונש, לא ניתן לומר כי המערער לא יקבל את יומו בערכאת הערעור. לכך יש להוסיף את העקרון שנקבע בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769 (2000), לפיו הכלל הוא כי מי שהורשע בדין ונדון למאסר יבצע את עונשו בסמוך לגזר הדין. כלל זה נובע גם מכך שאם יחלוף פרק זמן ממושך בין ביצוע העבירות וההרשעה ובין מועד ביצוע העונש, עלולים להיפגע אמון הציבור והאפקטיביות של הענישה הפלילית. אמנם אלה עשויים להידחות במקום שבו יש חשש לפגיעה במערער ובאפשרותו למצות את הליכי הערעור, אולם חששות כאלה אינם מתעוררים כאשר מדובר בתקופת מאסר ארוכה, באופן שבו לא ימנע מהמערער לקבל את יומו בבית המשפט המחוזי. אצלנו, כאמור, הנסיבות אינן מעוררות חשש כזה.

לסיכום, לא ראיתי כי נפלה טעות באופן שבו בית המשפט המחוזי הפעיל את שיקול דעתו.

4. הערעור נדחה. המערער יתייצב במועד שנקבע.

ניתנה היום, כ"ג בחשון התשפ"א (10.11.2020).

ש ו פ ט
